

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Lysholt Hansen: Jeg har kun et par bemærkninger til det ændringsforslag, der er stillet af kirkeministeren og tiltrådt af hele udvalget. Det vedrører spørgsmålet om offentlighed i menighedsrådenes arbejde. Om dette hedder det i ministerens oprindelige forslag, at forretningsgangen fastsættes af rådet selv, herunder om og i hvilket omfang rådets møder skal være offentlige.

Allerede ved første behandling rejste jeg det spørgsmål, om man ikke burde gå over til samme regler, som gælder for andre offentlige myndigheder, der er folkevalgte, at deres møder er offentlige, og at sagerne kun, når deres beskaffenhed gør det ønskeligt, behandles for lukkede døre. Jeg har ikke her helt opnået det, som jeg mener ville være rigtigt: fuld offentlighed i forhandlingerne på linje med byrådene og andre kommunale råd, men jeg synes, det resultat, vi er nået frem til, er et skridt i den rigtige retning.

Det fremgår af ændringsforslaget, at menighedsrådenes møder nu skal være offentlige, når de behandler de kirkelige kassers budgetter og regnskaber, og at menighedsrådene ellers i øvrigt selv fastsætter forretningsgangen. Jeg synes, det må være rigtigt, at befolkningen får lejlighed til at følge forhandlingen på de områder, der vedrører økonomien, og ikke alene, hvad menighedsrådet som helhed mener om disse økonomiske problemer, men også, hvilket syn de enkelte medlemmer af menighedsrådet har på disse budgetter. Jeg håber, dette første skridt i den rigtige retning vil føre til, at en række menighedsråd vil sige: lad os så gå over så godt som gennemgående til fuld offentlighed.

Jeg kan altså anbefale ændringsforslaget.

Vagn Bro: Jeg skal på mit partis vegne anbefale det stillede ændringsforslag. Det skal dog ingen hemmelighed være, at vi havde foretrukket den højtærede kirkemi-

nisters oprindelige forslag, som vi stadig mener rent praktisk havde tjent formålet bedst. I det oprindelige forslag var der på intet område tale om noget indgreb i menighedsrådenes selvstyre, ej heller i spørgsmålet om eventuel offentlighed vedrørende møderne, idet det udtrykkelig hed, at

„øvrige bestemmelser om forretningsgangen fastsættes af rådet selv, herunder om og i hvilket omfang rådets møder skal være offentlige.“

Der er vel ingen, som vil bestride, at menighedsrådene og deres virke har været et betydeligt kirkeligt og folkeligt led i hele udviklingen. Jeg tror stadig, at det bedste havde været fortsat at lade de enkelte råd selv bestemme deres forretningsgang, men der er jo folk, der ikke kan være vidne til en god udvikling, uden at de i deres uransagelige visdom mener at kunne gøre den endnu bedre. De tror selv, at de er mere moderne, men de glemmer, at det gode ved at være moderne er, at man kun ændrer og reformerer det, der har vist sig at være dårligt, og lader det gode bestå.

Nu hævder man, at det vil kunne styrke den kirkelige interesse, at menighedsrådenes budgetter skal behandles i et offentligt møde. Jeg tvivler, thi jeg tror, at fremlæggelsen i et offentligt møde hverken vil gøre fra eller til ude i de små kirkelige samfund. Mit parti har imidlertid ikke villet modsætte sig dette ændringsforslag, da vi jo i almindelighed er tilhængere af offentlighed, ikke mindst i økonomiske spørgsmål. Afgørende for vor tilslutning til ændringsforslaget har det imidlertid været, at vi som hidtil lægger afgørende vægt på, at denne lovgivning, som efter vor mening lige siden sin begyndelse har været til lykke for vort folk, stadig kan have et enstemmigt følge i denne sal. Derfor anbefaler jeg lovforslaget med den foreslåede ændring.

Gottschalk-Hansen: Under lovforslagets første behandling gav jeg på mit partis vegne ubetinget tilslutning til det af den højtærede kirkeminister fremsatte lovforslag, idet vi fandt, at der her var tale om et virkelig værdifuldt fremskridt: dels gennemførelsen af forholdstalsvalgmåden, dels muligheden for det offentlighedsprincip, som vi hylder i forvaltningen. Jeg udtrykte min glæde over, at ministeren havde vist de